

Z cizích revuí.

REVUE MILITAIRE FRANÇAISE, roč. CIV. (1934), čís. 154—156 (duben—červen).

X: Une doctrine militaire nationale en Allemagne. Jde o výtah z knihy Banse „Raum und Volk“. Uvádíme jen to, co je zajímavé, pokud jde o vojenské hodnoty států. Německo: má úpornost v práci, individualismus, tvořivé síly, rádo se oddává fantasii. Individualita a úpornost umožnila Němcům, že měli převahu v operacích, ale dovedla je k tomu, že přezírali nepřítel. Úporností zdolali blokádu. Neměli dost energie vést operace centrálních mocností. Rakousko-Uhersko: říše byla zničena nadvládou Němců a Maďarů, pak přílišným demokratismem, jenž nesnesl monarchii a šlechtu. Rumunsko: národ hodně smíchaný z různých živlů, je muž ve válce chyběl smysl pro národnost. Dal se však snadno ukáznit a vést. Srbsko: sedlák jeho je přirozený voják. Nové evropské státy: Rakousko: není schopno se bránit potud, pokud jeho obyvatelstvo, hlavně v Podunají, nebude mít pruskou disciplínu. Maďarsko: jeho situace je taková, že se nemůže samo bránit, musí mít spojení. Přes všechny neúspěchy Maďar zůstal dobrým vojákem, ale chybí mu více patriotismu. Jugoslavie: národ ofensivní, od něhož lze vše požadovat, je-li dobře veden. Československo: Morava je slabina státu, neboť lze do ní snadno vniknout. Bude-li čs. armáda uzavřena v Čechách, nemůže se dlouho bránit. Dále je nutno vniknout do Moravské brány a oddělit Čechy od východu. Polsko: bude tihnout k moři. Národ statečný, ale neukázněný a bez smyslu organizačního.

Gen. Armengaud: La reconnaissance de l'ennemi par l'armée de l'air. Jaké služby může prokázat vzdušná armáda pozemním silám při jejich strategickém manévru. Je studována situace na západní frontě v letech 1914—18. V tom rámci pak, jakým potřebám musí odpovídat vzdušná armáda, aby splnila úlohu, jež bude od ní požadována pozemní armádou, a chránit stát proti nepř. vzdušné armádě. Konečně je uveden letecký rozpočet a jeho význam.

Pplk. Henry-Martin: L'interprétation et la synthèse des renseignements. Studováno v rámci armádního sboru v prostoru Amiens, jenž odtud ustupuje na jih, pod předpokládaným tlakem původního pohybu německé 1. armády.

Pplk. Delmas: L'armée de Yougoslavie. Uvedena zeměpisná, národohospodářská a etnografická situace státu. Armádě věnována zvláštní pozornost. Armáda se připravuje na dva druhy války, jež jí vnucuje zeměpisná poloha. Je to solidní armáda, která během poslední války ukázala, co dovede.

Pplk. Larcher: *Données statistiques sur les forces franc. 1914—18.* Velmi důkladná a zajímavá statistika. Uvádíme: síla armády 1. června doma i v koloniích 947.000 mužů, 15. srpna pak 2.700.000 mužů. Celkem mobilisováno 7.842.000 mužů. Počet vyšších jednotek i jezdeckých v míru 44, na začátku války 83, na jaře 1917 — 118, na konci války 112. Poučné po stránce udržení morálních hodnot je, kolikrát byla p. divise zasazena v útoku. Za celou válku bylo dosaženo nejvyššího počtu 16krát, a to u 3 p. div. Nejmenší počet bylo zasazení do útoku 5krát. — Roku 1918 pak bylo největšího počtu zasazení divise do útoku dosaženo u 2 p. div., a to 7krát. Průměrné ztráty divise za rok 1918 byly 7—8 tisíc mužů. Pluky pěchoty za celé války ztratily průměrně kolem 10.000 mužů; z nich byla $\frac{1}{4}$ mrtvých.

Gen. Loizeau: *La stratégie allemande en 1918.* (Pokračování.)

Opakování vyčerpávací strategie: V polovině června 1918 stav německé armády byl: velké ztráty (zrušena jedna rota v praporu), únava, nedostatečné a jednotvárné zásobování, hodné zběhů. Opak se jevil u dohodových armád. Ludendorff se rozhodl, má-li pokračovat v ofensivě či ji má zastavit. Situace vyžadovala, buď vést ofensivu nebo ustoupit na výhodnější čáru. Ludendorff se rozhodl pokračovat v ofensivě, neboť vojsko nebylo s to snést útrapy obranné bitvy, jež je přes to drahá na ztráty. Rozhodnutí k ofensivě z 14. června jde jako předchozí na předpokládané slabé místo nepřítele. Zálohy Francouzů předpokládány severozápadně od Marny, proto se hlavní nápor povede přes Marnu a východně. 7. něm. armáda útočí severně a jižně od Marny koncentricky s 1. něm. armádou, jež útočí v Champagni na Chalon. Úsek 120 km i s Remeši, kde se neútočilo. K dispozici 47 div., z toho 25 v prvním sledu o 2000 baterií a 2100 minometů. Na tom však nezástalo. Ludendorff chtěl zlepšit úsek mezi Marnou a Sommu, proto připravuje útok na Aisne a Oise. Tak vznikla velká ofensivní činnost, jež nemohla mít rychlý vliv na síly Dohody. Neboť čím byla větší, tím déle trvaly její přípravy a tak dopřál Dohodě času až do poloviny července 1918. Mezitím vzrostla americká armáda na 20 div. (po 3 p. brig. a 1 děl. brig.). Francouzské zálohy byly opět schopny boje a Anglie doplnila svou armádu. Dohoda sílila každým dnem početně i mravně. Takticky byl hlavní úder veden v obtížném terénu.

Ofensiva spuštěna 15. července a po začátečních úspěších na Marně a v Champagni byla zastavena francouzským odporem. Ihned po zastavení byl zahájen převoz dělostřelectva do Flander, kde byl připravován nový útok. Tento převoz byl zastaven po spuštění francouzské protiofensivy. Tak opět Ludendorff vyhledal pro ofensivu místo, jež se mu zdálo takticky nejslabší, bez zřetele na strategický cíl. Jakmile se nesplní podmínka taktického oslabení místa, ihned upouští od ofensivy, neboť nemá dosti sil, aby udělal místo slabým. V té době nebylo prostředků na důkladné udržení fronty, na níž bylo německé vojsko. Jeho fronta má mnoho boků, vojsko je morálně oslabeno, má velké ztráty. Prapory jsou asi po 250 puškách, 15—20 těž. kulometech. Dostavuje se všeobecná únava.

Dále jsou popsány úspěchy Dohody a německé třštění sil.

Z á v ě r. Ludendorff chtěl nejdříve porazit Angličany, jako armádu nebezpečnější a úpornější, a to dříve, než bude převezena americká armáda. V provedení se však nechal taktickými úspěchy odvléci od této strategické myšlenky, a to koncem března, v květnu a v červenci; tím oddálil porážku Angličanů tak, že se nedala provést. Konečně když bylo zřejmo, že ofensiva nemá naděje na úspěch, nebyl s to přejít do defensivy, neboť se mu nedostávalo odvahy a vojsku mravních sil. Tím Ludendorff pominul Schlieffena, jenž píše „vždy se držet a provádět velkou myšlenku, již se všechno podřídí“. Ludendorff věděl, že nejdříve nutno prolomit, a proto hledal průlom tam, kde se dal dobře provést a přece ještě trochu odpovídal strategické myšlence. Tedy strategický směr podřízen taktickému úspěchu. Nebo průlom pro-

veden tam, kde bylo málo naděje na využití strategické. Dále u Ludendorffa na opotřebování prostředků došlo až po nezdařeném průlomu.

Naopak Foch. Držel se strategie Napoleonovy, jenž dříve než vedl rozhodný útok, opotřeboval bojem síly nepřítele hmotně i mravně. Proto Foch dříve vedl řadu útoků na citlivá a důležitá místa nepřítele, jichž skýtala německá fronta mnohem více po ofenzivě než předtím.

Ludendorff se dobovačnou politikou zbavil jedné pětiny sil Německa a dovolil, aby Rakousko zůstalo mimo rozhodnou akci na západě, a tak dosáhl jen slabou převahu sil a prostředků, jež se dala udělat mnohem větší. Konečně nepoužil k ofenzivě ani všech sil, které měl k dispozici na západě a nechával je opotřebovat po částech. Neměl na počátku operaci té převahy, která by byla splnila požadovaný úspěch. (Konec.)

Gen. Baills: *Franchissement des cours d'eau en période de mouvement.* (Pokračování.) Jde o akce 4. armád německé a francouzské na Móse koncem srpna 1914. Poučení: Převaha palby při přechodu musí být účinnější než při jiné útočné operaci. Němci spěchali s přechodem tolik, že neměli organisovanou protibaterijní činnost. Proto se jejich pěchota po přechodu octla v prudké palbě francouzského dělostřelectva. Ani organisace velitelství nebyla dobrá, neboť jednotlivé části pěchoty šly stále dopředu, až zastaveny nepřítelem, očekávaly svůj osud. Po dosažení několika kilometrů úspěchu, byla německá pěchota bez podpory dělostřelectva. Ale ani na straně francouzské nebylo všechno v pořádku, neboť jinak by byla německá vojska utrpěla velké ztráty. Některé mosty nebyly strženy, nebylo traskavin. Permanentní opevnění bylo v troskách. K srovnání výsledku boje uvedeno, že r. 1918 na Marně bylo o polovinu méně pěchoty obránce a bylo dosaženo úspěchu proti větší převaze.

Ke konci je podáno srovnání ženijního materiálu při přechodech Mósy 1914 a Marny 1918.

Npor. Chambart de Lauwe: *Vauban. Životopis a práce gen. Vaubana.*

Plk. gšt. Vejmělka.

BULLETIN BELGE DES SCIENCES MILITAIRES, roč. XV. (1934).

Květen 1934.

Pages d'Histoire de l'armée belge au cours de la guerre 1914—18. (Pplk. gšt. Oor.)

Autor — účastník boje — líčí boje jezdeckých jednotek belgických s německými u Eede-Molen při raidu Němců do Flander v době od 6. do 11. října 1914.

Les manoeuvres françaises avec unités motorisées. (Škpt. gšt. Defraiteur.)

Popis manévru francouzské armády, konaných r. 1932 v Champagni, kde byly proti sobě postaveny ve dnech 19.—22. září: nemotorisovaná pěší divise (2 pěší brigády) a motorisovaná pěší divise (3 pluky), a ve dnech 26.—29. září: tatáž nemotorisovaná pěší divise proti motorisované jezdecké divisi o 2 jezdeckých a 1 mechanické brigádě. Autor v svém článku uvádí přesné složení všech vyšších jednotek, jejich úkoly a stručný průběh manévru. Ze závěrů, jimiž končí svou studii, jejímž podkladem byly — jak sám praví — články uveřejněné v „*Militär Wochenblatt*“ a ve „*Wissen und Wehr*“, možno pro naše poučení vyjmout toto:

1. V obou případech měly úspěch vyšší motorisované jednotky nad nemotorisovanou.

2. V ofenzivě má motorisovaná jednotka tu výhodu, že značně zkrátí přehyry vlastní bitvy a svou pohyblivostí lépe ochrání hlavní síly před zásahem nepřátelských pozemních sil.

3. V defenzivě může motorisovaná jednotka zásahem do boku útočníka přinutit útočníka až k ústupu a dát tak obraně aktivní ráz.

4. Motorisovaná jednotka vyžaduje velitele v pravém smyslu toho slova: rozhodného, odvážného, ale chladnokrevného a rozvážného, který se dovede rychle přizpůsobit okolnostem a využít všech možností, jež mu skýtá různorodost jednotek a zbraní.

5. Motorisovaná pěší divize je jednotkou těžko ovladatelnou; má více než 2000 vozidel (nečítaje v to dělostřelectvo) různých rychlostí, což činí již její přesun těžkým problémem. Jejím největším nepřítelem je letectvo; nemůžeme-li ji rozdělit na malé proudy (místo nuceného přechodu), nutno získat k její ochraně buď nadvládu ve vzduchu nebo pochodovat v noci.

6. Obrana proti motorisované jednotce je jen tehdy účinná, máme-li dostatek protitankových zbraní, jejichž účinek je možno zesílit vhodnou překážkou.

Etude méthodologique de la formation des observateurs terrestres d'artillerie. (Kpt. E. Jacques.)

Návod, jak vycvičit pozemní pozorovatele dělostřelectva (aplikace předpisu).

Les caractéristiques de l'organisation militaire britannique. (Plk. gšt. Nerincz.)

Organisace britské armády.

Les troupes du parti national-socialiste allemand. (škt. gšt. Callens.)

Autor sestavil náčrt organisace jednotek národně soc. strany v Německu jednak podle předpisu „Dienstvorschrift für die Sturmabteilungen der National-Sozialistischen Deutschen Arbeitspartei“ (NSDAP.), jednak podle různých novinářských článků této strany.

V ý v o j S A.

4. listopadu 1921 byl v Mnichově meeting nár. soc. strany, který chtěli komunisté znemožnit. Hitler v čele 40 straníků vnikl do sálu a vytlačil komunisty. Tato hrstka lidí byla nazvána „Sturm-Abteilung“ (SA.).

Na podzim 1922 šest oddílů SA.razilo cestu kolonám „Nazi“, kteří chtěli manifestovati v Mnichově; odstraňovaly tak marxisty, kteří se snažili zabránit manifestaci.

Roku 1923 už 6000 „hnědých košil“ defilovalo v mnichovských ulicích. Na jaře téhož roku se zúčastnily odporu při obsazování Poruří proti Francouzům. 8. listopadu 1923 — po předchozí snaze sloučit se s ostatními patriotickými stranami — pokusil se Hitler o převrat, který se ztroskotál; Hitler byl uvězněn, strana rozpuštěna.

Roku 1925 vychází Hitler z vězení, reorganisuje stranu.

Roku 1926 již zase 6000 „hnědých košil“ defiluje ve Weimaru před Hitlerem; rok potom je jich v Norimberku již 30.000 a r. 1929 se jich tam shromáždilo na 60.000.

Nastává úporný boj s vládními stranami; nošení uniforem je jim zakázáno; po stálých atentátech r. 1932 jsou SA. zakázány — a přece ke konci téhož roku mají SA. a SS. více než půl milionu členů.

Konečně Hitler přichází k moci a tím definitivně je zajištěna existence těchto jednotek.

Ú l o h a S A.

Na počátku měly SA. chránit politické akce „Nazi“. Později měly v mladé generaci pěstovat válečného ducha a přenést na ni vojenské ctnosti staré německé armády. Nyní jest jejich povinností vytvořit „Nové Německo“, t. j. připravovat mládež mravně i hmotně k tomu, aby se z ní stali silní a bojovní muži, kteří by byli sloučeni

v jednotné, silné a ukázněné jednotky a kteří by bojovali proti marxismu, mezinárodním vysokým financím, vyděračům národa, nepřátelům rasy atd.

Organisace.

Přibližuje se vojenské organizaci z r. 1914. Člení se na:

vrchní velení (Oberste SA. Führung),

aktivní SA. (od 18 do 35 let),

teritoriální zálohu I (36 a 45 let) a II (od 45 let),

zvláštní formace.

Vlastní SA. (aktivní) se dělí na

SA. první kategorie (v činné službě) — od 18 do 24 let,

SA. první zálohu — od 25 do 28 let,

SA. druhou a třetí zálohu — od 29 do 35 let.

Jednotky SA. mají tyto názvy:

Scharr (družstvo); základní organizační jednotka, o 8—16 mužích, nesoucí buď jméno svého zakladatele neb ulice nebo továrny atd.

Trupp (četa), obyčejně mající 3 Scharren, 1 spojku, trubače a 1 sanitáře; nastupuje v trojřadu (nebo v dvojstupu) jako jednotky Reichsheeru.

Sturm (rota), složená ze dvou nebo více „Trupp“ o 60—150 mužích; jsou číslovány arabskými číslicemi uvnitř Standard (pluků) — mimo to mohou mít jméno člena, který padl pro věc strany. Má praporek s hákovým křížem, který opatruje velitel (Sturmführer).

Sturmabann (prapor) má více „Stürme“; jeho počty se pohybují mezi 250—600 mužů; jsou číslovány římskými číslicemi uvnitř Standart (I./12. ap.).

Standarte (pluk) má několik Sturmabann, 1200—3000 mužů; jedna z jeho rot je školní (cvičná) rota (Lehrsturm). Má hudbu, prapor s hákovým křížem a nápisem „Deutschland erwache“; dále má „Motorsturm“ (30 motocyklů a 10 aut), „Nachrichtentrupp“ (spojovací četa). Má číslo téhož pluku staré armády, který byl posádkou v místě „Standarty“, jehož tradici má pěstovat.

Untergruppe nebo Brigade (divize nebo brigáda) o několika plucích, s jednou nebo více školami pro velitele (Führervorschule). Velitel (Untergruppenführer) má k dispozici stáb a pracuje v těsném spojení s politickým vedením kraje (Gau), jemuž odpovídá doplňovací okres „Untergruppe“.

Gruppe (armádní sbor) má 3—4 Untergruppen; nemá mít více než 30.000 členů. Je jich celkem 20 (jedna z nich je rakouská); jsou přímo podřízeny vrchnímu velení a tvoří 7 „Obergruppen“, odpovídajících teritoriálně divisím Reichsheeru.

Mimo to jsou speciální jednotky, jako

Reiterstürme — jezdecké eskadrony,

Fliegertrupps, Fliegerstürme — letky,

Pionierstürme — ženijní roty,

Marinestürme — pobřežní roty.

Sanitätswesen — zdravotnická služba; skupinky s různými počty podle velikosti jednotek, u nichž jsou přiděleny.

Školy pro velitele, t. j. „Führerschule“ — pro oblast „Obergruppe“ jedna:

Reichsführerschule — v Mnichově.

Jednotky zálohy jsou označovány „R“ (Reserve), na příklad „R 12./42.“ značí „12. rota 42. záložního pěšího pluku“.

Teritoriální záloha I je organizována obdobně jako aktivní SA.; tvoří však větší celky, jež mají jiná čísla než aktivní. Velitel se nazývá „Oberlandesführer der ASRI.“ a je podřízen přímo vrchnímu veliteli. Je to vlastně obdoba zeměbrany.

Teritoriální záloha II je obdobou domobrany a jsou v ní zařadění všichni od 45 let, nebo z mladších ti, kteří nemají dostatečných fyzických schopností a jejichž časté vzdálení z garnisony znemožňuje pravidelné oblékání hnědé uniformy. (Příště dále.)

Pplk. gšt. J. Fetka.

Literární přehled.

Branná výchova německé mládeže.*)

Pozornost, kterou věnují vůdcové dnešního Německa mládeži své země, lze srovnat jediné snad s péčí, kterou zahrnuje italskou omladinu fašistický režim. Záměrná výchova, která využívá do nejmenších podrobností všech možností, jež skýtá mládí v své tvárnosti, v své impulsivnosti, přímocnosti v myšlení a činech a v schopnosti napodobování, prostupuje všechny vrstvy národa, nevymínaje žádný věkový ani školní stupeň ani pohlaví, sociální příslušnost a prostředí a shromažďuje všechny mladé syny a dcery národa pod společný prapor služby ohrožené vlasti. V tomto ideálu a v povinnosti, jež je obratnou propagandou a je všemi jejími moderními sdělovacími prostředky účasně působivostí šířena, tkví nejsilnější pouto organizací mládeže v Německu. Připojíme-li další motivy, jimž mladá duše snadno podléhá, jako na př. kult vůdcovství a módní kult návratu k přírodě, nalézáme vysvětlení na otázky po davo-
vém přímo hnutí německé mládeže. Je třeba bedlivě sledovat toto záměrné hnutí a poučovat se o něm stále, nikoli snad pro pouhé napodobení, jako spíše vý-
strahu.

Okénko do tohoto nového světa, jenž se rozvíjí uvnitř hranic našeho severního souseda, otvírá nám několik prací, hodných pozornosti. Vyjímáme z nich dvě, formou a zpracováním sice odlišné, avšak vnitřně spojené stejným předmětem studie, německou mládež — „Hitlerjugend“. Přehledem vývoje organizace, dějinami účasti německé mládeže při uskutečňování národně socialistického programu se obírá knížka, jejíž propagační ráz prozrazuje hned několik věcí najednou: je to sličná úprava, reprezentativní a působivá, tisk, papír i bohaté ilustrace, je to i vemlouvavý způsob mluvy, obra-
cející se často na mnoha místech knihy

na německou i negermánskou čtenářskou zahraničí. Autorem jejím je Fritz Karl Roegels, jenž knihu „Deutsche Jugend im Aufbruch“ o 143 stranách vydal za spolupráce Rudolfa Apela, člena štábu říšského vedení mládeže, v berlínském nakladatelství Stollbergové. Podle prohlášení Roegelsova v úvodních slovech je práce „Deutsche Jugend im Aufbruch“ historií „HJ“, od jejího vzniku až po dobu nejnovější. Zde autor též vysvětluje, proč věnuje takovou pozornost mladé a nejmladší generaci: „V novém Německu vedle pokolení bojovníků z fronty vládní mládež. Tuto mládež je třeba pochopit, je nutno ji porozumět, proč vydává své manifesty, proč se její říšský velitel (Reichsjugendführer) při přehlídkách a podobných příležitostech ujímá slova, které vždy znamenají vyhlášení boje, dříve proti reakci a marxismu, dnes proti každému, kdo nenásleduje v sjednocovacím úsilí německou mládež“ (str. 7).

Knihy je rozdělena ve dva nestejně díly: první, jenž je obsáhlý, přehlíží vykonanou práci od prvopočátků organizací mládeže až po dnešek, druhý v přehledech seznamuje čtenáře s dnešním rozčleněním a s plánem dobudování celofašské organizace Hitlerovy mládeže do té míry, aby „nebylo jediného německého dítěte, stojícího mimo semknuté šiky „HJ.““.

V prvním díle čteme názvy těchto kapitol, názvy, které již samy tlumočí obsah článků. První zní: „Kdo má budoucnost, má mládež“, heslo které je v kapitole rozvedeno i v obráceném sledu myšlenek: „Kdo má mládež, má i budoucnost“. Je to kapitola, v níž autor polemizuje s dřívějšími názory o významu mládí a mládeže v císařském Německu a v „státě výmarském“. O způsobech jeho argumentace svědčí na př. výrok ministra Goebbelse z října 1932, který cituje: „Velké dílo se musí podařit, neboť mládež má vždycky pravdu!“ Chápeme, proč mládež okouzlená podobnými svůdnými hesly následuje tak poslušně a nadšeně své vůdce. Poslušnost, disciplinovanost německá je výsledkem generací, nadšení mladých bylo získáno velkými

*) Fritz Karl Roegels: „Deutsche Jugend im Aufbruch“, Berlin, Stollberg 1934, stran 143, 3 tabulky. — Deutscher Jugenddienst, Potsdam Voggenreiter, stran 388, cena 2'80 RM.